

АНА ХУАНГ

Торочни
ЛБЖМ

Превод от английски език
Александра Банкова

У

ЕГМОНТ

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Twisted Lies*
Copyright © 2022. TWISTED LIES by Ana Huang
All rights reserved.

Превод Александра Банкова
Редактор Десислава Иванова
Коректор Милена Александрова
Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2023
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2983-9

На всички, чийто любим цвят е морално сив.

СТЕЛА

– СТЕЛА!

Сърцето ми запрепуска. Нищо не ме изправяше на нокти така, както гласът на Мередит.

– Да? – Скрих тревогата си зад равнодушно изражение.

– Вярвам, че лично ще върнеш всичко в офиса. – Тя си облече палтото и праметна дамската си чанта през рамо. – Имам резервация за вечеря, която просто не мога да пропусна.

– Раз...

Тя изчезна през вратата.

– Разбира се, ще го направя – довърших.

Фотографът спря работата си и повдигна вежди към мен. Свих изтощено рамене в отговор. Не бях първият асистент в списание, тормозен от тираничен шеф, нямаше да съм и последният.

Работата в списание едно време щеше да е сбъдната мечта за мен. Но след четири години, прекарани в „Ди Си Стайл“, позицията изгуби някогашния си блясък.

Когато приключих с разчистването на снимачната площадка, върнах нещата в офиса и тръгнах към къщи, челото ми лепнеше от пот, а мускулите ми сякаш щяха да се превърнат в желе.

Слънцето беше залязло преди половин час и уличните лампи хвърляха мъглява оранжева светлина върху заснежените тротоари.

В града беше обявена опасност от снежна буря, но се очакваше времето да се влоши едва по-късно вечерта. Освен това щях да се прибера по-бързо пеш, отколкото с метрото, което спираше нормалната си работа дори при минимален снеговалеж.

Човек би помислил, че градът би следвало да е по-подготвен предвид ежегодните снеговалежи, но не. Не и Вашингтон.

Не биваше да гледам телефона си, докато вървя, особено в това време, но не можех да се стърпя.

Отворих имейла, който бях получила по-рано този следобед, и се загледах в него с надеждата, че думите някак ще се препоредят и ще придобият по-поносим смисъл, но това така и не се случи.

Считано от 1 април, цената на самостоятелна стая в „Грийнфилд Синиър Ливинг“ се повишава на шест хиляди и петстотин долара месечно. Предварително се извиняваме за причиненото неудобство, но вярваме, че промяната ще доведе до повишаване качеството на грижата за живущите...

Зеленото смути, което бях изпила на обяд, се разбунтува в стомаха ми.

„Неудобство...“. Сякаш не вдигаха с двацет процента цената на услугата в дом за възрастни хора. Сякаш от алчността на новото ръководство нямаше да пострадат човешки същества.

Вдишай, едно, две, три. Издишай, едно, две, три.

Опитах да оставя техниката на дишане да потуши надигнатата се тревога. Маура на практика ме беше отгледала. Единствено тя бе винаги до мен, макар сега да не знаеше коя съм. Не можех да я прехвърля на друго място. „Грийнфилд“ беше най-добрият център в целия район, а и се беше превърнал в неин дом.

Приятелите и семейството ми не знаеха, че плащах за грижите ѝ. Исках да си спестя неизбежните въпроси, които щяха да изникнат, ако им кажех.

Само трябваше да измисля как да скрия по-високите си разходи. Може би щях да приемам повече предложения за партньорство или щях да предоговоря тарифите си за публикации в блога ми и в Инстаграм. Предстоеше ми вечеря с „Деламонте“ в Ню Йорк, което според мениджъра ми беше прослушване за позицията на посланик на марката. Ако аз...

– Госпожице Алонсо.

Плътният басов глас погали кожата ми като черно кадифе и ме прикова на място. От него ме побиха тръпки на удоволствие и смущение.

Познах гласа.

Бях го чувала едва три пъти в целия си живот, но това ми бе достатъчно. Подобно на мъжа, и той беше незабравим.

В гърдите ми потрепна тревога, но я потиснах. Обърнах глава, погледът ми се плъзна по масивните зимни гуми и отличителните овални линии на черния макларън до мен, преди да стигне до спуснатия пасажерски прозорец и въпросния мъж.

Сърцето ми забави ритъм.

Тъмна коса. Очи с цвят на уиски. Изкусно изваяно лице, което спокойно можеше да е творба на самия Микеланджело.

Крисчън Харпър.

Главен изпълнителен директор на елитна охранителна компания, собственик на „Мираж“ – сградата, в която живеях – и навярно най-красивият и най-опасен мъж, когото някога бях срещала.

Единствено инстинктът ми подсказваше, че е опасен, но пък той никога не ме беше подвеждал.

Поех малко въздух. Издишах. И се усмихнах.

– Господин Харпър. – Учтивият ми отговор бе посрещнат със сухо учудване.

Очевидно единствено на него му беше позволено да се об-

ръща към хората на фамилия, сякаш се намирахме в огромна, задушна заседателна зала.

Очите на Крисчън проследиха снежинките, прехвърчащи над рамото ми, преди отново да срещнат моите.

Сърцето ми забави ритъма си още малко.

Под тежестта на погледа му оживяха малки, припукващи искрици и ми се наложи да впрегна цялата си воля, за да не се отдръпна назад и да не се отърся от странното усещане.

– Чудно време за разходка. – Наблюдението му бе по-сухо и от изражението му.

По тила ми пропъгълзя горещина.

– Не е толкова зле.

Едва тогава забелязах притеснителните темпове, с които натрупваше снегът. Може би в прогнозата за времето *леко* бяха сгреслили кога ще е началото на снежната буря.

– Апартаментът ми е едва на двайсет минути – добавих, за да... и аз самата не знаех защо. Вероятно, за да му докажа, че не бях толкова глупава да вървя пеш наскрел снежна буря.

Като се замисля, май трябваше да хвана метрото.

– Снежната буря вече приближава, освен това тротоарите са се заледили на места. – Крисчън отпусна ръка на волана – движение, което нямаше право да е толкова секси. – Ще те закарам.

Той също живееше в „Мираж“, така че имаше логика. Всъщност живееше в апартамента над мен.

Все пак поклатих глава.

Мисълта да прекарам дори няколко минути в затворено пространство с Крисчън събуждаше у мен необяснима паника.

– Няма нужда. Сигурна съм, че си имаш по-важна работа, пък и ходенето пеш ми помага да си прочистя ума. – Изстрелях думите. Рядко ми се случваше да бръщолева, но случеше ли се, единствено ядрен взрив беше в състояние да ме спре. – Ще се раздвижа, а и бездруго искам да изпробвам новите си обувки за сняг. За първи път ги обувам този сезон. – *Спри да*

говориш. – Оценявам предложението, но се налага учтиво да откажа.

Завърших несвързаната си реч почти без дъх.

Вече свиквах да отказвам на хората, но все още прекалявах с обясненията.

– Има ли логика? – добавих, когато Крисчън не обели и дума.

Тъкмо в този момент духна леден вятър. Отметна качулката на палтото от главата ми, проникна през катовете дрехи и се впи в костите ми, от което цялото ми тяло затрепери неконтролируемо.

В студиото плувах в пот, но сега дори споменът за топлината бе посинял от студ.

– Има – проговори най-сетне Крисчън, а тонът и изражението му бяха неразгадаеми.

– Добре. – Думата потрепери между тракащите ми зъби. – Тогава ще те оставя да...

Прекъсна ме тихото *щракване* на отключващата се врата.

– Качвай се в колата, Стела.

Качих се в колата.

Казах си, че причината беше в рязкото понижение на температурата в рамките на пет минути, но знаех, че е лъжа.

Причината бе името ми, произнесено с този глас, с този естествен авторитет, което принуди тялото ми да се подчини, преди да се възпротивя.

Едва го познавах, но той имаше повече власт над мен от всеки друг човек в живота ми.

Крисчън потегли и завъртя някакво копче на таблото. След миг от въздуховодите на климатика задуха и топлината обля замръзналото ми тяло.

Колата миришеше на луксозна кожа и скъпи подправки и беше плашещо чиста. Нямахте опаковки, полупразни чаши за кафе, нито дори някое мъхче.

Потънах в седалката си и хвърлих поглед към мъжа до мен.

– Винаги става твоето, нали? – попитах небрежно в опит да разсея необяснимото напрежение във въздуха.

Той плъзна за кратко поглед към мен и отново насочи вниманието си към пътя.

– Невинаги.

Вместо напрежението да се разсее, то се засили и се просмука чак във вените ми. Горещо и неспокойно, като вълн, чакащ повей, който да му вдъхне живот.

Мисията провалена.

Извърнах глава и се загледах през прозореца, твърде зашеметена от събитията през деня, за да направя дори опит за разговор.

Напрежението, което се надигна от гърдите ми и се качи нагоре по гърлото ми, също не помогна.

Предполагаше се, че аз съм спокойната, уравновесената, онази, която вижда светлината зад всеки черен облак и която запазва хладнокръвие независимо от ситуацията. Почти цял живот поддържах този образ, защото именно това се очакваше от една Алонсо.

Една Алонсо не получаваше пристъпи на паника, нито прекарваше нощите си в тревоги за всяка дреболия, която можеше да се обърка на следващия ден.

Една Алонсо нямаше нужда от психолог, нито развяваше кирливите си ризи пред непознати.

Една Алонсо се очакваше да е съвършена.

Навивах колието около пръста си, докато не ми спря кръвта.

Родителите ми навярно биха се *влюбили* в Крисчън. На пръв поглед беше олицетворение на съвършенството.

Богат. Красив. С добри обноски.

Презирах всичко това почти колкото презирах начина, по който той завладяваше заобикалящото ни пространство; присъствието му се процеждаше във всяка ниша и пролука до степен, в която можех да се съсредоточа единствено върху него.

Забих поглед в пътя пред нас, но ароматът на парфюма му изпълни дробовете ми и по кожата ми запулсира усещането за всяко движение на мускулите му, докато въртеше волана.

Не биваше да се качвам в колата.

Единственото предимство освен топлината бе, че щях по-бързо да се прибера, да се изкъпя и да се мушна в леглото. Нямах търпение...

– Растенията в апартамента ми изглеждат добре.

Така небрежно го подметна, че ми трябваша няколко секунди да осмисля, че, първо, някой бе нарушил тишината и, второ, че действително бе Крисчън, а не фикция на съзнание-то ми.

– Моля?

– Растенията в апартамента ми. – Той спря на червен светофар. – Изглеждат добре.

Какво означаваше... *О.*

Осени ме прозрение, последвано от искрица гордост.

– Радвам се. – Усмихнах му се колебливо, разговорът бе в безопасна, неутрална територия. – Трябва им само малко любов и внимание, за да покажат пълния си блясък.

– И вода.

Примигнах при очевидното, безизразно поднесено твърдение.

– И вода.

Думите му увиснаха за миг във въздуха, след което от гърлото ми се изтръгна смях, а устните на Крисчън се извиха в едва забележима усмивка.

Напрежението във въздуха най-сетне се разсея и възелът в гърлото ми се поотхлаби.

Светофарът светна в зелено и мощният рев на двигателя едва не заглуши следващите му думи.

– Имаш вълшебни ръце.

Страните ми се затоплиха, но присвих небрежно рамене в отговор.

– Обичам растенията.

– Значи си точният човек за работата.

Когато поех грижата за растенията му в замяна на сегашния ми наем, те бяха на последни издихания.

След като бившата ми съквартирантка се изнесе миналия месец, за да заживее с гаджето си, ми останаха две възможности: да си намеря друг съквартирант или да се изнася от „Мираж“, тъй като не можех да си позволя да плащам целия наем. Бях се привързала към „Мираж“, но предпочитах да живея в по-скромно жилище, отколкото да живея с непознат. Тревожността ми нямаше да го понесе.

Крисчън веднъж вече беше намалил месечния наем, когато дойдохме на оглед и споменахме, че редовният наем е извън бюджета ни, ето защо се изненадах от предложението му за сегашната ни договорка в отговор на вероятното ми напускане.

Стори ми се леко съмнително, но все пак той си беше близък със съпруга на другата ми приятелка, Бриджит, ето защо бях приела предложението му. От пет седмици се грижех за растенията му и нищо страшно не се бе случило. Дори не го виждах, когато се качвах. Влизах, поливах цветята му и излизах.

– Как прецени, че мога да се справя? – Можеше да поиска всякакви услуги – да му върша задачи, да пера дрехите му, да чистя дома му (макар вече да си имаше домашна помощница на пълен работен ден). Това с растенията беше подозрително конкретно.

– Не знаех. – В гласа му се преплетоха отегчение и нещо недоловимо. – Щастлива случайност.

– Не даваш вид на човек, който вярва в случайностите.

Отсъствието на сантименталност у Крисчън прозираше у всяко негово действие и облекло – острите ръбове на костюма му, хладната прецизност на думите му, студенината на погледа му.

Все детайли, издаващи почит към логиката, властта и безстрастния, непоклатим прагматизъм. И определено липсата на такава към мъгляви концепции като случайността.

Поради някаква причина Крисчън намери коментара ми за забавен.

– Вярвам в тях повече, отколкото подозираш.

Небрежният му тон събуди у мен любопитство.

Въпреки че разполагах с достъп до апартамента му, знаех влудяващо малко за него. Мезонетът му беше истински пример за безупречен дизайн и лукс, но беше напълно лишен от лични вещи.

– Би ли споделил? – пробвах се аз.

Крисчън сви към частния паркинг на „Мираж“ и спря на мястото си близо до задния вход.

Никакъв отговор.

Не че бях очаквала такъв.

Крисчън Харпър бе мъж, около когото витаеха слухове и сенки. Дори Бриджит не знаеше много за него отвъд репутацията му.

Не си казахме и дума на влизане в сградата и докато прекосявахме фойайето.

Малко над метър и деветдесет на ръст, Крисчън се извисяваше поне с десетина сантиметра над мен, но все пак бях достатъчно висока да вървя с темпото на големите му крачки.

Двамата се движехме в съвършен синхрон по мраморния под.

Винаги съм изпитвала притеснение от ръста си, но силното присъствие на Крисчън ме обгръщаше като защитно одеяло, отвличащо вниманието от фигурата ми на амазонка.

– Без повече разходки в снежни бури, госпожице Алонсо. – Спряхме пред асансьорите и се обърнахме с лице един към друг. Намекът за усмивка се завърна на лицето му, излъчвайки естествен чар и увереност. – Не бих искал мой наемател да умре от хипотермия. Ще се отрази зле на бизнеса.

Неочаквано от гърлото ми отново се понесе смях.

– Сигурна съм, че за нула време ще се намери друг наемател.

Не бях убедена дали задъхването ми се дължеше на студа, останал в дробовете ми, или на близостта ми до него.

Крисчън не ме привличаше. *Никой* не ме привличаше; със списанието и блога няхах време дори да си помисля за среща.

Не бях обаче безразлична към присъствието му.

Нещо пламна в очите му с цвят на уиски и отново истина.

– Надали.

Лекото задъхване прерасна в нещо по-сериозно, което направо задуши гласа ми.

Всяко изречение, излизащо от устата му, беше код, който не можех да разгадая, а скритото значение на думите му беше известно единствено на него, докато аз се лутах в мрака.

Бях говорила с Крисчън три пъти в живота си: когато подписах договора за наем, когато на сватбата на Бриджит се разминахме веднъж и когато обсъждахме условията на наема след изнасянето на Джулс.

И в трите случая си тръгнах още по-объркана.

Та за какво говорехме?

Беше минала по-малко от минута от отговора на Крисчън, но тази минута се бе проточила в цяла вечност.

– Крисчън.

Басов глас с лек акцент посече нишката, държаща увисналия във въздуха миг.

Времето отново възвърна обичайния си ход и преди да обърна глава, рязко издишах задържания въздух.

Висок. Тъмнокос. Маслинова кожа.

Новодошлият не притежаваше класическата красота на Крисчън, но дотолкова изпълваше костюма си на марка „Деламонте“ със сурова мъжественост, че ми беше трудно да откъсна поглед от него.

– Надявам се, че не ви прекъсвам. – Костюмираният хвър-

ли поглед към мен.

По-възрастните мъже никога не са ме привличали, а той несъмнено бе около средата или края на трийсетте, но... еха.

– Изобщо. Идваш тъкмо навреме. – В учтивия отговор на Крисчън се долавяше известно раздражение. Той пристъпи пред мен, скривайки ме от погледа на Костюмирания и обратното.

Другият мъж повдигна вежда, преди маската на безразличието да падне и под нея да се подаде самодоволна усмивка.

Той заобиколи Крисчън съвсем целенасочено, сякаш да го подразни, и ми подаде ръка.

– Данте Русо.

– Стела Алонсо.

Очаквах да ми стисне ръката, но за моя изненада той я пое и долепи устни върху кокалчетата ми.

Ако беше друг човек, жестът би изглеждал изтъркан, но по кожата ми полазиха приятни тръпки.

Може би се дължеше на акцента му. Харесвах всичко италианско.

– Данте. – Под привидното спокойствие в гласа на Крисчън се криеше острие, способно да разреже и кост. – Закъсняваме за срещата.

Данте не изглеждаше трогнат. Задържа ръката си още секунда върху моята и я пусна.

– Приятно ми беше да се запознаем, Стела. Вярвам, че ще се виждаме наоколо. – Басовият му, провлачен тон звучеше развеселено.

Подозирах, че се забавлява не заради мен, а заради мъжа с ледения поглед.

– Благодаря. И на мен ми беше приятно да се запознаем. – Едва не се усмихнах на Данте, но нещо ми подсказваше, че не беше много разумно в този момент. – Приятна вечер. – Хвърлих поглед към Крисчън. – Лека нощ, господин Харпър. Благодаря, че ме докарахте.

Придадох на гласа си закачлива нотка с надеждата препратката към предишните формалности да пропускат каменното му изражение.

Но той единствено наклони глава, без дори да трепне.

– Лека нощ, госпожице Алонсо.

Добре тогава.

Оставих Крисчън и Данте във фойето – двамата бяха обект на немалко възхитени погледи от страна на случайните минувачи – и взех асансьора към апартамента ми. Предвид ограниченията за височината на сградите във Вашингтон, можеше да се каже, че живеех в мезонет на единайсети етаж, като изключим апартамента на Крисчън над мен.

Не знаех каква бе причината за рязката промяна в настроението на Крисчън, но си имах достатъчно проблеми на главата и без да добавям неговите.

Заровичках в чантата си в търсене на ключовете си измежду хаоса от гримове, касови бележки и ластици за коса.

Чантата ми имаше остра нужда от въвеждане на ред.

След няколко минути търсене най-сетне напипах металния ключ.

Тъкмо го пъхнах в ключалката, когато по кожата ми полази позната тръпка, от която ми настръхна тилът.

Стрелнах глава нагоре.

В коридора нямаше други признаци на живот, но тихото бучене на отоплителната система сега звучеше зловещо.

Връхлетяха ме спомени за напечатани бележки и издебнати снимки и дъхът ми запрепуска, преди да успее да ги прогоя от ума си.

Стига си параноясвала.

Вече не живеех в стара неохраняема къща близо до кампуса на университета. Живеех в „Мираж“ – една от най-добре охраняваните жилищни сгради във Вашингтон – освен това той не се беше свързвал с мен от две години.

Шансът да се появи точно тук граничеше с нулата.

Напрежението обаче развали заклинанието, сковало тялото ми. Чевръсто отключих входната врата и я заключих след себе си. Плъзнах резето и лампите светнаха.

Отпуснах се едва след като проверих всяка стая в апартамента и се уверих, че под леглото и в гардеробната не дебне натрапник.

Всичко беше наред. *Той* не се беше върнал, бях в безопасност.

Въпреки всички уверения част от мен не можеше да се отърси от чувството, че интуицията ми не ме бе подвела и някой действително ме *беше* наблюдавал в коридора.

КРИСЧЪН

ВРАТАТА НА БИБЛИОТЕКАТА СЕ ЗАТВОРИ ЗАД ГЪРБА МИ С ТИХО щракване.

Прекосих помещението бавно и решително до креслата, където Данте вече си беше сипал скоч.

На челюстта ми заигра мускулче.

Ако не бяхме стари познайници и ако не му бях длъжник за услугата, която ми беше направил, главата му досега да беше разбита върху помощната масичка до него.

Не само задето бе дръзнал да се обслужи с алкохола ми, но и заради онова не особено забавно представление, което спретна във фойето.

Не обичах хората да пипат моето.

– Стига си се мусил, Харпър. – Данте отпи лениво от питието си. – В противен случай лицето ти ще си остане така и дамите няма вече да си падат толкова по него.

Студената ми усмивка му показа точно колко слабо ме интересува.

– Ако следваше собствените си съвети, вероятно с годеницата ти нямаше да спите в отделни спални.

Той присви очи и гърдите ми се изпълниха със задоволство. Ако Стела беше моята слабост, то неговата бе Вивиан.

Връзката им не ме вълнуваше, но се удивлявах как се смръщва при всяко споменаване на годицицата – твърдеше, че я мрази.

Мислех си, че аз имам проблеми. Проблемите на Данте бяха на стойност два милиарда долара.

– Имаш право – изстреля той. Веселието му се изпари и намусеният задник, с когото бях свикнал да си имам работа, се завърна. – Обаче не съм дошъл да обсъждам Вивиан или Стела, така че да се захващаме с належащия въпрос. Кога мога да се отърва от картината, мамка му? Проклетото нещо направо ми боде очите.

При споменаването на другата загадъчна жена в живота ми избутах настрана мислите за тъмни къдрици и зелени очи.

„Магда“ – откакто се сдобих с нея, картината ми докарваше единствено главоболие. Не заради това каква беше, а заради онова, което символизираше.

– Никои не те е карал да я окачваш в галерията си. – Отидох до бара и си сипах питие. Копелето Данте не беше сложило обратно тапата на любимия ми скоч. – Пет пари не давам дори да я забутах в дъното на гардероба.

– Толкова се изръсих за „Магда“ и да я забутам в гардероба? Никак не би било подозрително. – Гласът му тегнеше от сарказъм.

– Имаш проблем. Аз ти предложих решение. – Присвих небрежно рамене. – Не е моя вината, че не искаш да го използваш. И за протокола... – Настаних се на креслото срещу него. – Аз платих за картината.

Поне тайно. За пред хората Данте Русо бе гордият собственик на най-грозната картина, създавана някога. Но благодарение на няколко подправени документа хората също така смятаха въпросното противно произведение за безценна картина, за която си струва да се убива и краде.

Не исках някой да тръгне след нея, но ми трябваше оправдание за всички ресурси, хвърлени в опазването ѝ.

В нея не бяха скрити никакви особено важни бизнес тайни, както се смяташе. Но беше скрито нещо лично, което никога не бих споделил.

Той ме изучаваше над ръба на чашата си.

– Защо държиш толкова на нея? Получи от картината каквото искаше и откри предателя. Просто изгори тая проклетия. След като си я откупиш обратно – добави той. – За пред хората.

– Имам си причини.

Една, ако трябваше да сме точни, но той не би ми повярвал.

Не можех да понеса да унищожа картината. Беше твърде свързана с кривите парчета на миналото ми.

Не бях сантиментален тип, но обичайният ми прагматизъм нямаше приложение в две области от живота ми: Стела и „Магда“.

За съжаление на Аксел, бившия служител, който открадна „Магда“ и я продаде на „Сентинел“, най-големия ми проклет конкурент, той не попадна в графата с изключенията.

Той вярваше, че в картината са скрити класифицирани и следователно доста изкусителни бизнес тайни, защото тъкмо това бях казал на малцината хора, натоварени със задачата да я охраняват.

Изобщо не подозирах, че стойността ѝ се корени в нещо много лично и не особено ценно за тях.

Отървах се от Аксел, изчаках да мине достатъчно време, та „Сентинел“ да свалят гарда си, тогава прецаках киберсистемата им точно колкото да сринва стойността на компанията с милиони. Недостатъчно да ги докарам до унищожение, понеже подобни мащабни действия биха посочили право към мен, но достатъчно да им изпратя съобщение.

Идиотите начело на „Сентинел“ бяха толкова бавни, че се бяха опитали повторно да откраднат картината, след като я бяха продали, защото бяха решили, че могат да я използват срещу мен.

Не бяха открили никакви скрити бизнес тайни в „Магда“,

но знаеха, че е важна за мен. На прав път бяха, признавам им го. Но не трябваше да наемат някакъв си треторазреден член на банда в Охайо да им свърши работата.

Жалкият опит на „Сентинел“ да прикрият следите си беше почти обиден.

Сега картината бе под опеката на Данте по две причини: не ми се налагаше да я гледам и никой, дори „Сентинел“, не би дръзнал да открадне от него.

Последният човек, който опита, свърши в тримесечна кома с два липсващи пръста, смазано лице и натрошени ребра.

Нетърпелив, Данте издаде някакъв звук, но отлично знаеше, че не бива да ме пришпорва повече.

– Е, добре, но няма да я пазя вечно. Съсипва ми репутацията на колекционер – измърмори той.

– Всички я смятат за рядко произведение от XVIII век. Репутацията ти е в безопасност – отвърнах сухо.

В действителност картината съществуваше от две десетилетия.

Изумително колко лесно можеше да се изфабрикува „безценно“ изкуство и документация, удостоверяваща автентичността му.

– Ще взема да оследея, като я гледам всеки ден. – Данте потри с пръст долната си устна. – Като стана дума за чудовищни неща, тази сутрин официално биха шута на Мадиган от „Валхала“.

Атмосферата натежа под теглото на новата тема.

– Слава богу.

Не ми беше мъчно за нефтения магнат, срещу когото половин дузина бивши служители бяха завели дело за сексуален тормоз и опит за изнасилване.

Мадиган винаги си е бил гадина. Просто за първи път му връчваха сметката.

Клуб „Валхала“ се гордееше с членовете си – покана получаваха единствено отсетите сред най-богатите и влиятелни-

те хора в света. Голяма част от въпросните членове, включително аз самият, се занимаваха с не съвсем легални дейности.

Но дори клубът си имаше граници и обезателно не искаше да бъде въввлечен в медийния цирк около делото на Мадиган.

Изненадах се само, че не го бяха отлъчили по-рано.

С Данте обсъждахме делото и бизнеса за известно време, след което той излезе да приеме обаждане.

В ролята си на главен изпълнителен директор на „Русо Груп“, конгломерат с портфолио от над три дузини луксозни марки в сферата на модата, козметиката и лайфстайла, половината му ден минаваше в служебни разговори.

При липсата на диалог мислите ми се отнесоха към една брюнетка.

Ако в ума ми бушуваше хаос, то тя бе моята котва.

Мислите ми винаги се връщаха към нея.

Споменът как върви по заснежената улица, косите ѝ се развяват от вятъра, а изумрудените ѝ очи блестят, се бе отпечатал в ума ми. Топлината ѝ, подобна на лъч светлина, надничаш след буря, се бе пропила в тялото ми.

Не биваше да ѝ намалявам наема при първия оглед и определено не биваше да ѝ *запазвам* наема след изнасянето на Джулс. И на всичкото отгоре щеше да се грижи за проклетите ми цветя, защото щеше да е твърде съмнително да не поискам нищо в замяна.

Пет пари не давах за тези растения. Имах ги единствено защото интериорният ми дизайнер беше настоял, че „придават завършен вид на апартамента“. Знаех обаче, че Стела обича цветя, пък и пак беше по-добре, отколкото да поискам да ми сортира документите.

Не съществуваше по-голямо разсейване от това да живея в една сграда с нея, но сам си бях виновен.

В гърдите ми горяха два пламъка – на презрението и безсилието. Стела Алонсо беше слабото ми място и мразех този факт.

Извадих телефона си и едва не отворих приложението на една социална мрежа, преди да се усетя. Вместо това въведох кода за криптираната ми мобилна мрежа.

Не беше толкова мощна като онази на лаптопа ми, но все пак свърших работата за нула време.

Нуждаех се от отдушник на безсилието си и днес късметлията бе Джон Мадиган. Не се сещах за някого по-заслужил от него.

Извадих списък с устройства. Телефони, компютри, дори „умния“ му хладилник и будилника му с блутут, включително всички свързани с тях регистрации.

Отне ми по-малко от пет минути да откроя онова, което търсех – видео, което глупакът сам беше заснел, на което принуждава асистентката му да му направи свирка, и цяла поредица от противни съобщения, които след това бе пратил на приятелчетата си от голфа.

Препратих ги на обвинението през имейл адреса на едното от тези приятелчета. Ако поне малко ги биваше в работата им, щяха да убедят съдията да ги приеме като веществен доказателство.

Освен това изпратих съобщенията до няколко ключови медии, защото, е, защо пък не?

И понеже физиономията на Мадиган ми лазеше по нервите, смених най-ценните му акции с тотално безполезни и дарих солидна част от парите му на организации, борещи се със сексуалното посегателство.

С всяко натискане на бутона напрежението напускаше тялото ми.

Киберсаботажите действаха по-успокояващо от дълбоките масажи.

Прибрах телефона си тъкмо когато Данте отново влезе в библиотеката.

– Налага се да се връщам в Ню Йорк. – Той грабна сакото си от облегалката на креслото, а по лицето му бе изписано раз-

дразнение. – Трябва да се погрижа за... личен проблем.

– Съжалявам да го чуя – отвърнах тихо. – Ще те изпратя. – Изчаках почти да излезе през вратата, когато добавих: – Този личен проблем дали случайно не е появата на бившето гадже на Вивиан в дома ти?

Очите му се изпълниха с изненада, която отстъпи на гнева.

– Харпър, какво си направил, мамка ти?

– Просто уредих една среща между годеницата ти и неин стар познайник. – Едно малко съобщение от „Вивиан“ и бившият се втурна към нея. Жалък тип, но все пак полезен. – След като така се позабавлява да се бъркаш с мен, реших да ти върна услугата. О, и Данте? – Спрях го с ръка на дръжката на вратата. Гневът на Данте направо пулсираше в коридора, но щеше да му мине. Не биваше да постъпва така неразумно с онова шоу, което ми спретна във фойето. – Пипнеш ли още веднъж Стела, повече няма да *имаш* годеница.

Затръшнах вратата в лицето му.

Данте беше първият ми клиент и стар приятел. Рядко го провокирах.

Но както вече споменах, не обичах хората да пипат моето.

Дръгнах маншетите на ризата си и се върнах в библиотеката, където погледът ми се насочи към огромния рамкиран пъзел, окачен над камината.

Десет хиляди парченца се преливаха в цветовете на дъгата, а линиите създаваха ефект на триизмерна сфера.

Сглобяването му ми отне четири месеца, но си струваше.

Кръстословици, пъзели, шифри, всичко това потушаваше неутолимия ми глад за предизвикателство. Стимулация. *Нещо*, което да разведри досадата от този свят, който винаги изоставаше с пет крачки.

Само един пъзел още не бях наредил. Засега.

Прокарах палец по малкия тюркоазен пръстен в джоба ми.

Решах ли го, можех веднъж завинаги да оставя в миналото смущаващата си obsesia по Стела Алонсо.

ЗА АВТОРА

Ана Хуанг е автор на еротични ню адълт и съвременни любовни романи. Героите в книгите ѝ са разнообразни и вървят по емоционални, понякога каменисти пътища (поръсени с много закачки и интриги), водещи до щастлив край. Освен да чете и да пише, Ана обича да пътува и е луда по горещия шоколад и многобройните си връзки с измислени гаджета.